

მუხად ნებიერიძე

ოივლი,
დასჯილი
ჭაერიოვნები

თბილისი, 2011
„ლიტერატურა და ხელოვნება“

YDC (უაკ) 821.353.1-1
6 – 404

რედაქტორი მანანა სანაღირაძე

მხატვარი თიკო ნებიერიძე

დიზაინერი იანა დანელიანი

კომპიუტერული უზრუნველყოფა
ვერიკო ზამთარაძე

© მ. ნებიერიძე, 2011

ISBN 978-9941-0-3671-2

მ
უ
წ
ს
ლ

6
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

ამოუცნობია ადამიანის შინაგანი სამყარო – ის ხან ზეცისკენ მიისწრაფვის, ხან დედამიწაზე ენარცხება, სიყვარულსა და სიძულვილს შორის დაუსრულებლად მერყეობს. ძნელია მისი წვდომა, განსაკუთრებით რთული კი საკუთარი თავის შეცნობა და ამ უღმობელ ყოფაში წმინდა გრძნობების შენარჩუნებაა.

ამაღლებისაკენ მიმავალი გზა სიყვარულზე გადის, ადამიანურ, უანგარო, მამაკაცური ძლიერებითა და ქალური სინაზით გაჯერებულ სიყვარულზე.

მურად ნებიერიძე სწორედ ის პოეტია, რომელიც ღრმად სწვდება საკუთარ შინაგან სამყაროს და, ამავე დროს, ეს წვდომა ერთდროულად საოცრად მამაკაცური და ფაქიზია.

მეუღლისადმი მიძღვნილი ეს პოეტური კრებული მკითხველს კიდევ ერთხელ შეაგრძნობინებს ადამიანური ღირსების შენარჩუნების სიღიადეს.

მანანა სანაღორაძე

წყურვილის სათავე

7

ზეციურ ნათლის შენზე წუხილით,
საკუთარ წყლულზე
მახვილით ვდგები...

მ
უ
რ
ს
ლ

ხმა ავიმადლე –
მიგრძენ,
რომ მოველ –
ნათელხილვაში ექოდ გუგუნებს,
მოარღვევს ბჭეებს
ჩემში სტრიქონი...

6
ე
ბ
ა
ე
რ
ა
ქ
ე

და სანამ ვცოცხლობ,
ღამეც შენია,
დღეც შენია და
ჩემი სურვილიც...

სიცოცხლის ჟინო,
მოიქეცი,
სხეულს დააცხრი
გიგანტი ფრთებით –
ამაყვავილე
უსაზღვრობის ოკეანეზე
გატყორცნილი მეტეორიტი...

8 სიყვარულის მისცენია

მ
უ
ნ
ს
ღ
6
ე
ბ
ა
ე
ნ
ა
ძ
ე

წამოვიმართე –
სიყვარულის შეესვი ყვავილი –
მწყუროდა ჟამი
და თვითონვე
გამოვიგონე...

წარმავალობა,
წარუგალში
წამოდუღდება –
გაფერმკრთაღდება და გაღნება
მზეში ღრუბელი...

ვარვარებს გული –
წაეკიდა უსაზღვროება –
გაიკაშკაშა,
ამეტყველდა ბნელში უკუნი...

განწირულია სივრცეებით –
ქრება სიშორე,
გაუდაბურდა ყოფნის ჟინი,
მხოლოდ შენ გგესავ,
მხოლოდ შენ გგესავ,
ამ ტკივილზე
ამომავალი...

10 წვდომის სურნელი

მ

შემოადწიე...

უ
წ

ს

ღ

განმეცხადე...

ნ

და დამეუფლე –

ე

შეპრწუნებამდე მშვენიერი

ნ

მიცქერ სამყაროვ...

ა

ე

შეუცნობლობის კაეშანი –

წ

ჩემივე ლანდი,

ა

მზეს ღრუბელმოსხმულს

ქ

დიდხანს,

ე

დიდხანს დამატარებდა...

სანამ არ ვიგრძენ აღმაფრენა

და დღესასწაულს

შიშით

და ელდით მივანდე გული:

გაუბედავი,

დათრგუნული,

მოკვდავურ სევდით,

ვეხეტებოდი აღსავლის კარად...

და ჩემი სწრაფვა,

მძაფრი –

ტანჯვით დაუძლეველი,

მე შენ გიხილე,

მე ვიხილე ჩემივე თავი,

უფრო სრულქმნილი
უფრო სათნო და ახლობელი...

11

თავდავიწყებით
ჩემს სევდაზე მღეროდა ქალი...

მ

უ

წ

ა

ლ

წამოგიძახე –
აღტაცებად შემოგლადადე
საგალობელი –
ღვთაებრივი მარგუნე ქნარი,
მონუსხე თვალი...

ნ

ე

ბ

ა

სიცოცხლეს ჩემსას

ე

წ

მიეცი ძალა

ა

მისტიურ წამის...

ძ

ე

12 გამოცხადება

მ
უ
წ
ს
ღ
6
ე
ბ
^
ე
წ
^
ძ
ე

ირევინ ღრუბლები –
მშობიარობს ლაჟვარდი,

წვიმს

და ფრთებს მცემს კივილით

გიგანტური ფრინველი –

ეხეთქება ფასკუნჯი

და დაორთქლილ სარკმელზე

კაწრავს იეროგლიფებს...

ჩემი განცდის სიმბაფრე...

გამიტყუა –

წარმტაცა, გული –

ოქროს ფოთოლი,

გადატყორცნა ჰორიზონტს ქარმა

და მენატრება: თრობა,

ატმის ყვავილი,

კისკისი ალუჩების –

სიყვარულზე ჩურჩული,

ცრემლი –

გრძნობის სიმლაშე...

ირევინ ღრუბლები –

მშობიარობს ლაჟვარდი,

წვიმს

და ფრთებს მცემს ფასკუნჯი –
გიგანტური ფრინველი...

13

ღვთიურ რისხვას ვამსგავსე
ზეცა დანაქუსები –
ელვამ ცეცხლით მოხატა
შენი ლანდი მინაზე...

მ

უ

წ

ს

ლ

6

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

მ

უ
წ

ს

დ

6

ე
6

^

ე
წ

^

ძ

ე

წამობოლდება განთიადი –
 წითლად ზეფირი,
 შენი ტუჩები მომღიმარი –
 ჰყვავის მიხაკი...

მე ვინ მარგუნა ბედი მებაღის...

სცვივა ვარსკვლავი დილის
 ჟრუნტელს,
 შენი სხეულის ვარდისფერი –
 ჟონავს სინათლე...

სული ნეტარებს ზეადმავალი...

ზეცის გუმბათი –
 კრძალვის თავანი –
 იმედი ჩემი გაუბზარავი,
 სამოთხის ბაღი და სხვა არავინ...

თაფლის მდინარე

15

დაწყველილია მსხვერპლით ედემი –
შენი სხეული –
თაფლის მდინარე...

მ
უ
წ
ა
ლ

საცაა
წამლექს ლაგა ვეზუვის –
ახლა სიკვდილი უფრო მადლია...

6
ე
ბ

მიდრენს ცხოვრება –
მიყეფს ცერბერი,
გამთქვამს ეს გული –
თვალს ვერ გაშორებ...

ე
წ
ა
ქ
ე

წამოვიბახე: ლექსმა მაცდუნა –
დაწყველილია მსხვერპლით
ედემი –
შენი სხეული –
თაფლის მდინარე...

მ
უ
წ
ს
ღ
6
ე
ბ
^
ე
წ
^
ძ
ე

სხიფუდაბური სიწმინდე თოვლის –
ოცნება ჩემი,
გარინდებული და იღუმალი
სრულქმნაა თოვლი...

იდვრება თოვლზე
რეკლამების ფერადი ვნება –
ყვავილობს ღამე,
გაღღევდა ღამე
და ღამე კვდება...

დაუწერელი სუფთა ფურცელი –
როგორც არავინ,
მაფრთხობ
ბავშვური უნდობლობით
დაუფარავი...

დიდხანს თან მღევდა –
დიდხანს არ ჩანდა –
ჩემი დიდება
და შენთან ერთად მოვიდა იგი –
არღარიდება...

უძილო ღამით მთვარის ძახილს
ავყევი მგზავრი

და თოვლი ჰგავდა
სპეტაკ ცხვირსახოცს,
მე ვიყავ მაგრი...

შენი სხეული –
 სიწმინდე თოვლის –
 ოცნება ჩემი –
გახელებული
და ეჭვიანი ბრწყინავდა თოვლი...

17

მ

უ

წ

ა

ლ

ნ

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

მ აჰა...

უ
წ

ს საცაა, წამოსცდება,
ღ მზეს განთიადი წამოსცდება...

ნ
ე
ნ

სხივი შემატე, სიხარულო...

ა
ე
წ
ა
ძ
ე

შეუპოვრობით იბადება –
ზვაფი,
მყინვარიდან იბადება
და თუ გაზაფხული იბადება...

სიმბაფრე შემატე, სიხარულო...

ყოყმანს წარიტაცებს აღტაცება,
შენდამი ჩემი სიყვარულით
აღტაცება,
სიცოცხლით უეცარი აღტაცება...

გულგრილად არ უარყო, საყვარელო...

და თუ ეს აღმაფრენაც
გაილევა,
ქარიშხლის ვნებათღელვით გაილევა...

მსხვერპლად შეიწირე ეს სიშმაგე –

ზრუნვა არ მოაკლო,
საყვარელო...

19

ცოტაც და
ჩემი გქვია სამუდამოდ,
ამ დღეს
ნუ დაარქმევ უკანასკნელს
და სანამ ჩემი შურთ,
მეჩურჩულე,
ამ სიყვარულზე,
საყვარელო...

მ

უ
წ

ა

ლ

ნ

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

უჭყნობი ყვავილები

მ
უ
წ
ს
ღ
6
ე
6
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

მე შენ მიყვარხარ –
ამით ვარსებობ,
ჩემო
სიცოცხლის საოცრებავ –
ნატვრის ყვავილო...

მე შენ მიყვარხარ
ისე ნაზად,
შიშით,
სიფრთხილით,
ტანჯვაა –
ჩემგან გააზრება ბედნიერების...

ო,
რწმენავ ჩემო,
სისხლო ჩემო,
არსებავ ჩემო,
ზღვარდაუღებო –
ჰარმონიის ცეცხლის სათავევ,
ბედნიერი ვარ,
ჩემი სწრაფვა –
ეს შენ გეკუთვნის –
მე შენმა ხილვამ
მარადიულ
ძრწოლით დამდადა...

მე შენ მიყვარხარ –
ამით ვარსებობ,
ღღეები ჩემი,

მოგიზგიზე,

შენი მადლია,

ეს შენი ხილვით დაებედა

ამ გულისფეთქვას,

კოსმოსი

მზე

და უზღვაობა ბედნიერების...

ო,

ნატვრავ ჩემო –

იდუმალთ და შთაგონებაგ,

ამ აღტაცებას ვეღარ იტევს

უსაზღვროებაც

და სიყვარულის

მშვენიერი სასოწარკვეთით

შეგხარი...

ვიქეც ოცნებად

და აღარ ვარსებობ...

მ

უ

წ

ა

ლ

6

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

22 ჰორცრეცა – ნინო

მ გამინაპირე –
უ თაგბრუს მახვევ სუნთქვა იელის...

ს გაშორეულდი –
ლ ძლივს ჩამესმის ყანჩის ყივილი...

ნ დახრილა გულზე ცათმბჯენი ქარი...

ე მზით მილეული
ნ ილანდები
ა მთვარის სხეულით

ძ და ღვთაებრივი
ე სიყვარულით
დუმილში მმარხავ...

ვღუმეარ...

მ
უ
წ

საცაა გასკდება გული,
ჩემს ლტოლვას,
სპეტაკ თოვლივით მართალს –
თოვლს
შეაფარა ქალაქმა თავი...

ლ
6

შენ სად ხარ,
 სად ხარ...

ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

ღმერთო,
მომეცინოს მომეცი ძალა
და სიყვარული –
 მტრედისფერი ცა,
გზნებით დაიწვი,
ფიქრო წყეულო –
სად ეხეტები გამთენიისას...

შენ სად ხარ,
მზეო,
მზევ, საყვარელო...

მომეცი ნება,
უსიტყვოდ მწამდეს,
ამ სიყვარულის მომეცი ნება,

24

რომ აღმაფრენის
ცეცხლის შადრევანს
მივინდო შევებად...

მ
უ
ნ
ა
ლ
ნ
ე
ნ
ა
ე
ნ
ა
ქ
ე

შენ სად ხარ,
მზეო,
სად ეხეტები,
სულო –
სანთელო,
უკვდავებისაგ...

კდემით დაღლილი შადრევანი
 ცას შესრუხუხუხებ –
 აპრილი გეტრფის ურცხვი თვალებით
 და შენ კისკისებ
 სილურჯით მთვრალი –
 გაუმხელელი ქარზე ოცნება...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 ნ
 ე
 ნ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ძ
 ე

მ

უ
ნ

ს

ღ

6

ე
ბ

ა

ე
ნ

ა

ძ

ე

ცეცხლი გადაბუგავს
ხსოვნად ქცეულ ქაოსს –
ღვინით გახელდება
სიჭაბუკე მწველი...

გეფერები შლეგი –
სიზმრის ფთილას გყვარობ...

მზე დააცხრე,
ქართ...

მზე დააცხრე,
ქართ...

დრომ წარმტაცა შიში
დაკარგვის
და პოვნის,
განცდილს გადავწვდები
თუ მომავალს ვზვერაგ...

რომ შემასვი
თასი
მარადიულ თრობის...

უჩინარი მტრებიც შემაყვარე,
ქალო...

ილუზიური –

ნათლის ზეფირი –

მიახლოვდება სულის განგაში –
გამოკვართული როკავს ქალწული
ცეცხლის კაბაში...

გამოუთქმელი ტანჯვის მიზეზი –
მარადიული –

ღუმს ყველაფერი –

გაქვავებულა
სივრცე გუმბათში,
ცის შენაფერი...

მაცდურ თვალების მზერა –

ლაზერი,

ვნების სიმბაფრით გასაკვირველი –
დამმუფლებია მამრის შემშლელი
გრძნობა პირველი...

უბიწოება –

თოვლის მირაჟი –

დამაბრმავებელ ქალურ სინაზის,
მაჯადოებს

და თავს ვერ ვიოკებ
და სული ბორგავს ალბათობის
აბსტრაქციაში...

მ
უ
წ
ს
ლ

6
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მ
უ
ნ
ს
ღ
ნ
ე
ნ
ა
ე
ნ
ა
ქ
ე

ამურის ისრით განგმირული
კენტავრის მზერა,
შენს ფეხთით კვდება,
აფროდიტავ,
იყავ მოწყალე...

თეძომადალა,
თაგნებაგ და დაუნდობელა,
ხედავ?
გმორჩილებს ჩემი გულისთქმაც...

უმსუბუქესი მყინვარის ბროლი
მოწვევთს შენს ქიტონს
ავხორცს და სპეტაკს...

მოკვდავურ ჟინით ამიმბოხე
ტიტანის სისხლი,
ძალა შთამბერე სამსხვერპლოს შენსას...

იქნებ,
ღიმილი გაიმეტო,
ჭრელტახტიანო,
უნეტარესო უკვდავთა შორის...

ამურის ისრით განგმირული
კენტავრის მზერა,
შენს ფეხთით კვდება –
შემბრალე იყავ...

ამოიგმინა ღამემ –
 კომეტა ჩაქრა სადღაც,
 გული ვერ უძლებს ტკივილს
 და
 მოლოდინის ტალღა –
 ბინდი მეწამულ შლემით
 ჩემს
 და
 სამყაროს შორის
 წვება
 უალო ცეცხლად...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 ნ
 ე
 ბ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

ვერცხლი,
 ცივი და სველი –
 არტერიებში გველი,
 დასრიალებს
 და
 მგესლავს...

მთვარე სიცოფით ელავს,
 ზარს მცემს,
 თავს ვეღარ ვშველი
 სიჩუმის
 მკვდარი წყევლა –
 თან მღევს ხატება შენი...

30

მ
უ
ნ
ს
ლ
ნ
ე
ნ
ა
ე
ნ
ა
ქ
ე

სიზმარეული ხმობით
მისტიურ ვნებით შემშლი,
ჩემს სიმუნჯეში კვდომის კუპრი –
მოჟონავს ცრემლი
და
გული –
სარკე თმენის,
შენს და სამყაროს შორის
იწვის უაღო ცეცხლად...

* * *

გამოზაფხულდა...

მ
უ
წ
ს
ლ

ნაზამთრალზე მტვრიან სამსხვერპლოს
ნუგეშად შერჩა გული –
ფოთოლი –
წარსულის სარკე და დავიწყება...

ნ
ე
ბ

გამოზაფხულდა...

ა
ე
წ
ა
ძ
ე

მყინვარს ჟონავს ნანატრი ცრემლი,
ეწურჩულება მარტის ტყეებს
ტყემლების თოვლი
და ბრწყინავს ბროლი –
სიყვარულით
ჩემი გულისთქმა...

მ
უ
ნ
ს
ღ
6
ე
ბ
^
ე
ნ
^
ქ
ე

1.
ცეცხლის ბორბალმა გადაკვალა
წვიმის ფაფარი
ეს გული ისევ მოიქცა შენდა...

ყოფნა-არყოფნის არცნობით მთვრალი
გააფთრებული უფსკრულთა წარღვნა –
ვარსკვლავთცვენაში დავღავებს
მთვარე...

საკუთარ წყურვილს შეეწირება –
სურვილს დაიცხრობს სინათლის ელდა,
განცდათა ღვეღზე ციალებს,
ტოკავს –
გული,
დამეთა ლურჯი საზღვარი...

2.
სიშორის ფსკერზე მეტეორიტი
გადაფხრეწს ეთერს,
გადიყვავილებს...

დრო წარმავალში გადაიჩნება –
დაუსაბამო სწრაფვით ვმდინარებ
და სიყვარულში სამოთხეს ვმაღავ...

არარა ვიცი,

ან რა ვიყავი?

უსაზღვრობაზე დაძრწის ოცნება –
მზე ლაჟვარდოვან ველზე ყვავილობს
და ყვავილს მოსავს

სინათლის მტვერი...

3.

ვიტყვი არსებულს,

ცეცხლოვან წყებად მიიქცევიან

საუკუნენი...

4.

დამთრგუნველ ვნებას აბობლებული

ამაოება საწურთვნელ ვყავი –

საკუთარ თავთან სასტიკი ომი

გადავივიწყე

დავიწყებამდე...

გაგლეჯილია არსებულთ ლტოლვა

ადამის,

სხივშადრევნების აღტაცებამ

ცა გადამალა...

ააბრდღვიალებს ვარდი მაისებს,

დაჭკნება,

უხმოდ აღესრულება...

33

მ

უ

წ

ს

ლ

6

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ქ

ე

სიყვარულს ვფლანგავ –
სინანულს ვკვებავ,

მ

უ
წ

ს

ლ

ნ

ე

ნ

^

ე

წ

^

ქ

ე

გულიდან

გულის ნათელში ვქრები,

ცნობადის ფრთაზე კოსმოსის ფარდა

ციმციმებს,

ცივი ნათელით ელავს...

რაც რომ არ იყო დაუსაბამო –

მტვრად იქცა წამი

და იმედი ფერფლზე ციალებს...

შენია ტრფობა –

ხმამ წყვდიადიდან...

გამოამტვრია გულმა ტაძარი...

ვერ დავედწიე ნერვიულ თრთოლას, –
განცდას,
რომელმაც შენ შეგიყვარა...

მ
უ
წ
ა
ლ

მზის შორეული სიმკვეთრით ღამე
წყვდიადის ფრთებით
ზღვის კიდეს მისწვდა –
ტალღებში ჰპოვა თავდავიწყება...

ნ
ე
ბ
ა
წ

გისხენებ...

ა
ქ

ვწუხვარ და ტანჯვას ჩემსას –
ო,
მეგობარო,
გიგონებ კრძალვით...

ე

დასკდა
და წითლად დაიტოტა
დაისის ზარი...

ცეცხლის პეპლები –
მომაკვდავი სინათლე ფეთქავს,
უცებ დააცხრა სიყვარული
ჩემს სინამდვილეს...

მ

უ
წს
ღ

ციცინათელა –

ცელქი ათინათი,
სარკეზე დაფრენს და ციალებს...

ნ

ე
ნ
ა

სარკმელთან მორცხვად ატუზული –
ფრთები სველი აქვს
იასამანს...

ე
წა
ძ
ე

სიტყვაც ვერ შეგბედე
აღსარების ან სინანულის –
აჩემებულ გულისთქმას ვერ ვთმობ...

ვნებათა ნაცარი –
სევდა ბოლავს –
ვეღარც შენ მოიცალე ჩემთვის...

შორეულ მინდვრებიდან
ყვავილთა სურნელება უბერავს –
აპრილი
დაკარგულა თოვლში...

უსაზღვროების უნმო წადილი –
მოვიდა თოვლი...

მ
უ
წ
ა
ლ

უდარდელი და მოხეტიალე
მბოლავი ცარციით ივსება სივრცე...

6
ე
ბ

მოვიდა
და ჩემ მოლოდინს მძაფრი,
მაინც აჩნია მოწყენის კვალი –
დაკარგვის შიშით გემუდარები –
ნუღარას სჩივი...

ა
ე
წ
ა
ქ
ე

აღტაცებული
ხეების თრთოლა –
თოვლზე ციგლიგებს მახვილი სხივი
და თოვლის თეთრი უდაბურება
ვიცი,
სულ მალე განშორებას
წამოიკივლებს...

და უნაზესი ჭორი
და ქალი
გესლიან სიტყვით იტყვის დანარჩენს –
ცრემლი დაამსხვრევს
მრისხანე ზარებს,

თოვლმა რომ დაფლას
მომშურნე თვალი...

მ
უ
წ
ს
ლ
ნ
ე
ნ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მოვიდა თოვლი...

და მოლოდინი –

ცა,
ნაადრევად გაჭაღარავდა...

როგორ გაგფლანგე...

მ

უ

წ

ა

ლ

სიყვარულის შარავანდედი
ცხოვრებამ როგორ გაამკრთალა,
ხსონამ დაბურა...

ნ

ე

ბ

ა

როგორ გაგფლანგე...

მომლოდინე შენი თვალები –
წვიმის ტაძარში სევდიანი
ჟღერს მელოდია...

ე

წ

ა

ქ

ე

რა ნაადრევად გაჭაღარავდი...

როგორ დაგღალე,
ჩემს ზურგს უკან უხმოდ მადევარს,
ნუთუ ერთხელაც არ აღმოგხდა
კვნესა ვედრების...

მინელდა ცეცხლი
და წამიერ ჩამოვისვენე...

იმ წარღვნის აქეთ რა დრო გასულა...

მ

ბარგი წამოკრიფა ნოემბერმა...

უ
რ

ს

ღ

ხმელი ფოთლების ქვაფენილზე
ქარს ბოლო მიეთრევა –
დღე ცივია და სნეული...

ნ

ე

ბ

ა

ე

რ

ა

ძ

ე

ჭირვეულობა
და ცრემლები გახრჩობს –
თავს მაცოდებ და ხშირად მახსენებ
ჩვენს მოკვდაობას...

ყვითელ ფოთლების ბუღულთან
ვღუმვარ
და აწ გარდასულ
დღეების საფლავს
თვალს ვერ ვუსწორებ ჭირისუფალი...

გადაირბინა სიჭაბუკემ
ყაყაჩოს ველი,
ფერდობთან შედგა
და სუნთქვა უჭირს...

ყოველდღიური,
 როგორც მზის ხილვა,
 გულმა დაკარგა განცდა მშვიდობის –
 ბავშვივით მაფრთხობს მე უშენობა...

გამოკეტილი ვაყურადებ
 სიჩუმის ფეთქვას –
 თოვლში საგნები
 ლანდებს მოჰგვანან,
 ფეხი აიდგა მთვარის ზღურბლზე
 ქარის ბორბალმა,
 მოგონებებით დათოფილი ბოლავს
 კარიბჭე...

ფერადი გახდა თოვლის სიზმარი...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 6
 ე
 ბ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

მ
უ
წ
ს
ღ
ნ
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

დრუბლებში მთვარის ცივი ბურუსი,
სარკმელთან

ნუშის ყვავილთა თოვა,
თვალდია სძინავს
გაზაფხულის უთქმელ ტკივილებს –
კვირტებს,
ფეთქებად და სამყაროს გრძნეულ
სინათლეს,

მე ვეწაფები,
მისი სინაზე მათრობელაა
გაფიფქული ნუშის კისკისი...

ნისლში ტორტმანებს
დახუნძლული ლამპიონებით,
გზააბნეული გემი –
ქალაქი,
და გამთენია –
სულწასული ჩვილის ტირილი –
ჰყივის მამალი...

ბასრი კლანჭები –
ვარსკვლავები
დამეს შეაცვდა,

ჯადოსნურია
განახლების ჩემი სიმღერა –
გული სავსეა სიყვარულით
და მოწიწებით...

ნაცნობი მელოდია
 სარკმელთან დაფარვატებს –
 შაშვი
 მწუხრისას გალობს...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ

დამშვიდდა გაზაფხული –
 ტკივილები სიმწვანით შეიხვია –
 თავნება
 მწიფობაში დაცხრა...

6
 ე
 ბ
 ა
 ე
 რ

ყვავილთა აღტაცებამ
 მაისი გადილია –
 სურვილებმა
 გააშიშვლა სცენა...

ა
 ქ
 ე

სარკმლიდან გადავცქერი
 დაჩრდილულ ხეივანში
 გოგონას –
 ჩემი მზერით დამფრთხალს...

ალკოჰოლს ვეძალები –
 სული ნირვანაში დრეიფობს –
 ცეცხლით
 სპეტაკდება ცეცხლი...

მ

უ
წ

ს

ღ

ნ

ე
ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

მომნუსხველ თვალებს
დაუსხლტა ელვა,

დავმარხე –
გულში გაიდგა ფესვი,
არ მოველოდი,
გადაჩვეული
ისეთი მბაფრი იმპულსით
ბგერდა...

გაოგნებული და დარღვეული
საგნები ჩემში მაღაგდნენ ჩრდილებს,
მთლად დამიმონა ამ დაჟინებამ
და ამათრთოლა...

სიცხადე მშურდა იღუმალების,
მზე ჩაინავლა ფერად პეპლებად –
ბაგეზე გაკრთა ღიმილის ტოტი...

სასწაულივით მშვენიერ წამებს
დაეცა
შემძვრელ ტკივილის ლოდი –
წამოსცდი ნუთუ ჩემს ბედისწერას
და შემიყვარე?..

46 მიტევადი რხევები

მ
უ
რ
ს
ღ

ანგელოზების მიმქრალ ქვითინში
სამრეკლოები ირწევა,
ნინო...

ნ
ე
ნ
ა
ე
რ
ა
ქ
ე

დამტკნარ ვარდების ჩამქრალ ნათელში
ბოლავს მწუსრი
დავიწყებისას...

და მამლის ყივილს ღვრიან
გულგრილად
უძილობა და განთიადები...

გაფითრებულა მზის შადრევნები,
შემოდგომის ცის ღრუბელთ
შრიალით...

ყველგან ფათურობს ახლა სიყვითლე
და ტყეებიდან მირბის სიმწვანე,
წინ გადადგომით
ვინ შეაჩერებს,
ანდა მისწვდება მზის აგონიას –
მოვარვარე ხატს
ღვთიურ ღუმელში...

თუ სამრეკლოებს მოსტაცებს ღამეს,
სადაც ცისფერი სევდა
წკრიალებს
და ღამურებით დახრული მთვარე...

გეურჩულო, ნეტავ, სანამდე –
გაუბედავი ჩემი სიყვარული,
გეურჩულო,

ნეტავ,
სანამდე...

რომ არ გამექცე
ჩემი დიდი მოთმინებიდან
და არ გამიქრო უნებური
შენზე ლოცვები,
გეურჩულო,

ნეტავ,
სანამდე...

შვებას დავეძებ
სიყვარულით ღამის შეშლილი,
წყურვილს ოდესმე

მომიკლავ,
ნეტავ?

რომ არ გამექცე
ჩემი დიდი მოთმინებიდან
და არ გამიქრო უნებური
შენზე ლოცვები,
გეურჩულო,

ნეტავ,
სანამდე...

მ
უ
წ
ს
ლ

6
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მ
უ
წ
ს
ღ

ჩემსკენ მოისწრაფვის ფრთაღალი –
სამყარო,
ჩემი სატრფო და მტერი...

ნ
ე
ნ
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

მრავალფეროვნებით აღვზნებული,
ყვავილთა მოზაიკა
გიზგიზებს...

სიყვარულს
თავისუფლება აცისკროვნებს,
ჟინიანი და თავნება...

სულ ერთი წამით გაფიქრებისთვის
მადლობელი ვარ შენი...

50

გეძახი –

წუხილს ვეღარ ვიოკებ,

მ

ქარ-წვიმა შიშველ სულს აწიოკებს –

უ

გაოგნებული

წ

ძლივსდა გიხსენებ,

ა

ღ

შვებას ვეღარ მგვრის

ნ

ცივი სისველე...

ე

გარდასული დღე

ვ

შეშლილა

ა

ე

და შერბის წვიმაში...

წ

ა

ბ

ე

იყო,
 არ ნიშნავს ყველაფერი ერთად
გათავდა...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ

იყო,
 ახალი დაბადების საწინდარია
 და თუ არ ძალმიძს
დაბადება ისევ თავიდან,
 თავი
 საკუთარ არსებობის
მსხვერპლად ვაქციე...

6
 ე
 ბ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

შეუძლებელი უნდა შევძლო –
 გულისთქმა ჩემი
 შენს სიყვარულს დაფუმორჩილო,
 მორჩილება ხომ
 არასოდეს ნიშნავს დაცემას...

მხრებგაბაგრული
 შევდგომივარ
 სიზიფეს აღმართს...

წყეულიმც ვიყო –
 მსაჯულ იყოს ყოველი წამი,
 თუ ამ სიყვარულს ღმერთის ნებად
 განმაცდევინებ,

52

შეპრწუნებამდე გამძაფრდება
სიცოცხლის განცდა...

მ
უ
წ
ს
ლ
ნ
ე
ნ
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

ახლობელია ოკეანის მიუწვდომლობა,
გაურბის,
მაინც მიისწრაფის
ზღვისკენ მდინარე...

ოცი წლის წინათ
გამდნარი თოვლი –
გაოგნებამდე თეთრი
და ცივი
მეხვევი,
ღრუბლებს მიაფრენს ქარი...

მიყვარდი წინათ,
ოცი წლის წინათ...

მეგონა:
კვალი არ რჩება თოვლზე...

არ ძალუძს სიტყვას,
შენ გრძნეულ ღიმილს,
ბაგეს და თვალებს,
უცრემლოდ მითხრას...

მიყვარდი წინათ,
ოცი წლის წინათ...

მეგონა:
კვალი არ რჩება თოვლზე...

ბილიკზე ლურჯი დაღამდა ჩრდილი –

მ
უ
წ
ს
ლ

6
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

54

გაწყალდა ცრემლი,
ვერ ვძლიე სიტყვას,
ჭადრის ტოტებში ვაღალღებს ქარი –
ამაოების მაძრწუნებს ხილვა...

მ
უ
წ
ს

ღ

დადუმდა –
ცრემლზე აფეთქდა გული...

ნ
ე
ბ

მეგონა:
კვალი არ რჩება თოვლზე...

ა
ე
წ
ა
ძ
ე

გამოცვიძება

55

დიადი ღუმელის აგონია –
თოვლი,
სიჩუმით გადიქანცა...

მ
უ
წ
ა
ლ

ამ დილით
მონატრებით დავავადდი –
გული ვულკანივით გუგუნებს...

ნ
ე
ბ
ა

მოდის სიყვარულის გამთენია –
გზებზე
აპრილი მოდის...

ე
წ
ა
ძ
ე

მ
უ
ნ
ს
ლ
6
ე
6
ა
ე
ნ
ა
ძ
ე

მოგაბიჯებ და ქვაფენილი –
ციალებს ქერცლი გველეშაპის...

მღვრიე ბინდი მოსწვეთს გათენიას...

მწუხრის პერანგი ყიალში შემოაცვდა,
მორცხვობს აისი –

სიშიშველეს ვერ მაღაგს,
ჩრდილდაჩრდილ გადარბის –
მიიძურწება –
ვუცქერ ბინდების ძუნძულს...

ყვავის ყრანტალზე განთიადი
იფოთლება,
არც ისე შორია
აპრილის შუადღე...

სიყვარული
კეთროვნის ზანზალაკია –
გული ზარივით რეკავს...

ძლიეს დავეღწიე მშობლიურ წიადს,
ბედნიერი ვარ,
რომ უნდა მოვკვდე –

მ
უ
წ
ა
ლ

მეჩურჩულება ტყემლის ყვავილი –

ს

რაც უნდა მოხდეს,
შემიყვარე,
თუ შეგიძლია...

ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მ
შ
წ
ს
ღ
ნ
ე
ბ
^
ე
წ
^
ქ
ე

ისე უეცრად გადამავიწყე
ჩემი სიცოცხლე –
სიკვდილის დღემდე აღარასდროს
მომავონდება...

მე შენი ხილვის
სულ მცირე ხნით მომეცა ნება
და ბედისწერა – შემომცქერი
ბავშვის თვალებით...

და მეჩვენება,
მხოლოდ ჩვენ ვუცქერთ
გაციხვრებულ დღეს
ნათელი რულით –
მზეზე ვთამაშობთ,
ურთიერთნდომით
აღტაცებული ცეცხლი და წყალი...

მთელი სამყარო საზღვრების ტყვეა
და წვიმის ხმაშიც სევდა გაისმის,
უცხობა მაინც ჩვენი სხეული –
ურთიერთმსგავსი
აის-დაისი...

და
მილიარდი რიტმით შეპრული,

სიყვარულია
მეფეც და მონაც...

და წადილს
ჩუმი სიმორცხვით მაღაფს,
სხივმოციაგე
ჩვენს თვალზე ცრემლი –
ენძელა მაინც ჯიუტად ჰყვავის
გაზაფხულიდან
გაზაფხულამდე...

61

მ

უ
წ

ა

ლ

6

ე

ბ

ა

ე
წ

ა

ძ

ე

მ
უ
რ
ს
ლ
ნ
ე
ნ
ა
ე
რ
ა
ქ
ე

წარსულისა და მომავლისათვის,
ზღვრულში წრიალებს სიცოცხლის
აზრი

და მეუფლება
სიტყვის სიტხოვლე –
მელოდიური ფერთა ნირვანა...

შორს დაუდევრად მიკიდული
ცაზე ღრუბელი –

სიყვარულისგან
ტანჯვა უფრო გავიხანგრძლივე,
სხვა ყველაფერი
ითქვა...

გაზაფხულია
და ცისარტყელასკაბიანი
თქარუნობს წვიმა,
წვივმაღალი ქალივით ლაღი...

უსიერ ტყეთა ფიქრი მწვანდება...

მინაცრულ სივრცეს მიაცივდა,
დაბნელდა პალმა –
მწუხრი,
მომაკვდავ ფიქრისთვალება...

ზღვას გადუფრინა
ფასკუნჯის ლანდმა –
ღრუბლებზე მეწამული აყეფდა...

მ
უ
წ
ს
ლ

მთვარემ გადმოთქერა წყვილიაღები
ვერცხლის ჩანჩქერების
გროვიდან...

ნ
ე
ბ
ა

მოვიდა,
უშენობით მწველი ფიქრთა დენა –
ღამე მონატრებით მოვიდა...

ე
წ
ა
ძ
ე

64 მამოქცევა

მ
უ
წ
ს
ღ

მე ვარ ნაპირი და შენ მშორდები,
მტოვებ,
ჰორიზონტს რომ მიეახლო...

ნ
ე
ნ

ჩაიქცევიან ზღვაში ქარები –
ქვიშას დააცხრობს ტალღის მორევი...

ა
ე
წ
ა
ძ
ე

შენ ხარ მოქცევა და ვერ მშორდები,
მკერდზე მეფშვნები ნატვრად ქცეული...

გვქანცავს ომები,
ვხარჯავთ ერთმანეთს –
აჯანყებია ზღვას ბილიკი
სხივმოციმციმე...

მე ვარ ნაპირი და შენ მშორდები,
მტოვებ,
ლაჟვარდში რომ დაესახლო...

ჰორიზონტზე კი ღრუბლებს მიხლილი,
გაფოთლილია ოქროს ვენახი...

დრუბლებს –
 დაგლეჯილ ბინდის ნაფლეთებს,
 ქარმა უეცრად დასცა თავზარი
 და გადრეკილი ალვის ჩრდილები,
 ცდილობს,
 მიწიდან მზე წამოკრიფოს...

ისევ მიყვარხარ...

ელვა ყვავილობს,
 დაფეთებული საკუთარ სხივით –
 გრგვინავს მაისი –
 ტრიუმფატორი,
 და აღმასების მბრწყინავი მძივი
 სცვივა...

ატმის ხე –
 დაწვებშეფაკლული ქალწული,
 ტირის...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 ნ
 ე
 ნ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

მ
უ
ნ
ს
ღ
ნ
ე
ნ
ა
ე
ნ
ა
ძ
ე

მწუხრის სარკმელში მზე ბობოქრობდა...

ელვის რაშებმა გადათქერეს
წამით წყვედიადი...

სული იჩქარის,
სადაც ღამეა,
სადაც ღიაა კარი სამარის...

ტყვისფერმა ცამ დაიბერტყა
წვიმის ბულული,
გაშიშვლდა მიწა
და ქარს მისთრევს ფოთლის ნიღაბი...

მე განუსჯელად დავეწაფე,
რაც ბრმად შემასვი,
სამსალა იყო,
თუ შარბათი უკვდავებისა...

ქრება...

მ

შორს მთებზე ილულება დღე –
დაღამდა მარტი –
თოვლის მძევალი...

უ

წ

ა

ლ

მარად მედინ და ცვალებად საზრისს
არარა ჰქვია,
ხან ყველაფერი...

6

ე

ბ

ა

გამახსენდები...

ე

წ

ა

ნათურების ბიჟუტერია –
თოვლის ფარდაში გაცრეცილი
მოსჩანს ქალაქი...

ქ

ე

გაიყრებიან ვშიშობდი გზები –
წარმავალობას შემზარავი თან სდევს
ლოგიკა...

ტკივილმა მძლია –

 მიაჩუმათა,

წამოგეფარა და გადაგმალა გულმა
აღბათ,
ამაოდ ტირი...

შედედლა ბინდი,

 მშთანთქა ბინდმა,

 ჩაქრა საღამო,

გრძელდება ღამე...

მ

უ
წ

ს

ღ

ნ

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

ადარაფერი აღარ ხმაურობს, –
დამშვიდდა ქარი...

მკვდარი სიჩუმით გაიჟღინთა
მტკივანი გული...

როდისღა მოვა მონატრება
მძაფრი –
ველური...

ბუნდოვანდება შეგრძნებანი,
მიყვარხარ კიდევ?..

მ

განწირული ვარ შენი თვალებით...

უ
წ

ს

დ

საღამო მიცქერს –

ფიფქის სიმჩატით –

ნ

შენ ნუ უარმყოფ, გარდუვალობაგ...

ე

ბ

ა

დააცხრა მიწას თოვლი

და ელდა –

უ

თოვლზე დაანთო ქალაქმა ბინდი

წ

და კოცონების ღველფი

ა

დამეში –

ბ

ფრთებს იხევს შიშველ ხეებზე ქარი...

მომაშურებდე –

შეშლილობა ჩემთვის მადლია...

ნეტარი ბოდვით ეს წკვარამი

რამ გადილიოს,

ჩემი ველური სიყვარულის

იქმენ მოწილე...

როგორც სახლიდან გასვლის წინ
სარკეს
თვალს შევაფლებ და გამოცოცხლდება
ვერცხლისფერ ტბორში
თევზების ელვა –
ჩემ თვალებში სევდა გაკრთება...

განთიადისას
ტკივილივით იღვიძებს ქუჩა
და ატივტივებს ქალაქს მდინარე –
შენი დაკარგვის შიში...

მ
უ
წ
ს
ლ

6
ე
6
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

მ

უ
ნ

ს

ლ

ამიყოლია ფოთოლოცვენამ –
თვალებში ბოლავს
ქარის ფრთებზე მფენი ყვითელი...

ნ

ე
ბ

ა

ე

ნ

ა

ძ

ე

თვლემას მინებდა შემოდგომა –
ფშვინავს
მწიფობის ტკბილი სურნელი...

მოსადამოვდა –
დიდხანს გელოდე –
თანაგანმცდელი ვერ ვპოვე დღესაც
და შეუვალი ქვრივის მანდილით
მზე იტოტება –

ეს სადამო,
წყვდიადების მარმარილოში...

და ღვთაებრივი –
სურვილებით გამოხმობილი –
თან სდევს მანტია მისტიკური
ჩემს ბედისწერას...

მშვენიერი
და სულს შეზრდილი
შენი ხატება

მიღიმის ისევ –
გულმავიწყი, მიმტევებელი...

აღარც შენ ჩანდი...

ქარმა მომიგდო –
 გაცვდა
 მწუხრის მძიმე მანტია,
 და მზე სიკერპით მოციალე
 ოქტომბრის ზღვაზე
 წითელ ღრუბლებით მიისილა –
 დაქრა მირაჟი...

ვეღარ ვაოკებ საკუთარ წყურვილს
 ვთრგუნავ
 და ვებრძვი თავგამეტებით
 და ჩემ თვალებში
 მწვანე ასპიტი –
 გატრუნულია
 დრო უნაპირო...

ყალყზე შემდგარი საუკუნე
 მუდმივ სიფხიზლით
 გამოეხეტა
 საკუთარი ტანჯვის ჩრდილიდან
 და ჩემი გული –
 შლეგი,
 მაგიურ და თავბრუდამხვევ
 წრეს ეხეთქება...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 6
 ე
 ბ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

მ

უ
ნს
დ

ნ

ე
ნ

ა

ე
ნა
ძ

ე

მშვენიერების წიადში ჰყვავი...

გამოუთქმელი და იღუმალი –
მინების მიღმა ფერგამკრთალი
ფართხალებს ღამე...და ამ მიწიერ მედიდურობას
სინათლის ბჭეთა
განწირული სუნთქვა ეხლება –
დაისის წირთხლზე
ვარვარებ შენ –
მარადიული იმედი ჩემი...შენთან ყოფნის
და შენთან არყოფნის –
დაუსრულებლად საკუთარ თავს
ვუამბობ ზღაპარს...გაშიშვლებული დამაქვს ტკივილი –
მახვილი ჩემი...და არ იფიქრო
გთხოვდე დანდობას,
ოდონდ გიყვარდე...

ისე დაგიმგვანე დარდი საკუთარი,
როგორც
შემოდგომამ ფოთოლი...

მ
უ
წ
ს
ლ

გიგონებ –
გაზაფხულის ნამუსრევს აღვწუსხავ,
ძლივს გპოვე,
ნატვრითვე გშორდები...

ნ
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

ნუ განმსჯი,
გვეედრები,
განუსჯელად განმიკითხო,
როგორც შემოდგომამ ფოთოლი...

მ

უ
წ

ს

ღ

6

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

ელვამ ფრთა გაჰკრა ქალაქს,
სახურაფებზე წვიმას

ფეხისგულები ეწვის –
შერბის აგვისტოს ხვატში...

ცრის

და აჟრჟოლებს ქალაქს –

ზეცას ჩაეხა უბე –

გადარბის ღრუბელ-ღრუბელ

შხამიანი და ცივი

დღე,

რისხვას ვედარ მაღავს

წიფობელების ხმაში...

ჩამოედამა სარკმელს სველი

მიმქრალი ზოლი –

ცოლის უმანკო

სახეს

ცრემლი უსიტყვო წყრომის –

დავიწყებული ჩემგან

ყოველდღიური ურვით...

რაც გადაურჩა რბევას –

ხსონა,

გულს ერტყმის ლიბოდ

და შემოდგომის სიღბოს

სურნელი ასდის ჩვილის...

ღრუბლებს –

ფეხმძიმე სევდას,
ძუძუ ევსება ბროლით –
მინელდა ცეცხლის გზება...

გადამივიწყე, ღმერთო...

ელავს –

ჰორიზონტს ზარავს,
სახურავებზე წვიმას
ფეხისგულები ეწვის –

ბოლავს

აგვისტოს ხვატი...

79

მ

უ

წ

ა

ლ

ნ

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

მ
უ
ნ
ს
ღ
ნ
ე
ნ
ნ
ნ
ნ
ქ
ე

ჩემ შეშლილ სახეს სათნოების
ნათელში მაღაე –
მე შენ მიყვარხარ,
უგონოდ და თავდავიწყებით...

მე შენ მიყვარხარ –
ჩემი სულის დღესასწაული –
დუმს ბედისწერა,
როცა გული ხმამაღლა მღერის...

შეპრწუნებული შემოგყურებ –
სრულქმნით გრძნეული
მშვენიერება
ღვთაებრივი შიშის ფრთებია...

უსიყვარულოდ დამქანცველი
თავისუფლება,
მე შენ გიხილე
და დავკარგე ყველა უფლება –
მე შენ მიყვარხარ
შეშლილივით,
თავდავიწყებით...

მამაკაცური დაჟინება და ნებისყოფა
ურთიერთს არბევს,
გვედრის გული,
ბოლავს კარიბჭე...

რაც უნდა მოხდეს,

დაე,

მოხდეს,

ყველა საზღვარი იაგარჰყავი,

დაარბიე –

შენს სამსხვერპლოდ მომირთმევია...

ჩემს შეშლილ სახეს

სათნოების ნათელში მაღაგ...

81

მ

უ

წ

ა

ლ

ნ

ე

ო

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

მ

უ
წ

ს

ღ

6

ე
ბ

ა

ე
წ

ა

ძ

ე

თოლიის გუნდი –

სადამოს ზღვაზე ფურცლების ცვენა –

გაუგზავნელი ბარათები

ფრენს რია-რია...

ჰორიზონტს მისდევს ეული წერო –

მიჰყვება ნიავეს...

მიიღრუბლება თეთრი ბულული –

ღრუბელს

წვიმის სურნელი ახლავს...

ახლა,

სექტემბრის მზეს ცეცხლის ფრთები

მიმწუხრის ცაზე დაღლილი უდევს

და ქარი არ ჩანს...

უსაზღვრობაზე დაკარგული სივრცის
დამიდან

გედი წრიალით იფერფლება

ყვაფილთა ალზე –

მოდის აპრილი,

ფიფქს მოკვალავს და აღტაცებას

გადაუმალავს დუმილის ზარი...

მიეთვლიმება სევდას წამიერ,

გაიკვირტება აღტაცების განცდა

გრძნეული...

შორს,

მწვერვალებზე ნაზამთრალი ზამთარი

გდია –

ფერთა ამბოხით დაფლეთილი

თოვლის სიზმარი...

მ
უ
წ
ა
ლ

ნ
ე
ნ
ა
ქ
ე

მ
უ
ნ
ს
ღ
6
ე
ბ
^
ე
ნ
^
ქ
ე

ჩამოწყვილიადა...

გონების თვალით ძილ-ღვიძილს შორის
უფსკრულს ჩავცქერი...

რეკავს საათი –
დროის ტაძარში,
უმოდრაობა –
ბინდი ისვენებს...

გამოვეყოფი
რეალობის ზღვარს –
ლამპიონებით აბსტრაქტულ ქალაქს –
სიზმარს,
მოლოდინს...

შენ,
მომნუსხველი ქალური კდემით,
შეუჩვეველ და
არაამქვეყნიურ
სინათლეს მომფენ –
ადსარებას ჩემსას მოისმენ...

და დამიტოვებ ტკივილნარევ ფიქრს –
უსაგნო სევდას...

მე ბედნიერი ვიქნები	85
მაშინ,	მ
როდესაც შევძლებთ დაიბრუნოს	უ
სამყარომ ჩვენგან,	რ
მარადიული –	ა
სიყვარულით განუყოფლობა...	ლ
	ნ
	ე
	ბ
	ვ
	გ
	დ
	ე

მ
უ
ნ
ს
ლ
6
ე
6
ა
ე
ნ
ა
ქ
ე

სამყაროვ,
შენი სიყვარულით გამიშრა
ცრემლი...

მე ვარ ზვიადი,
ამით უმწეო,
უსაზღვროების მე ვარ ნამცეცი
და სივრცის ლურჯი სიცარიელით –
თავისუფლებით
მეგსება სული...

ვერ გაგიბედე,
დღემდე მეთქვა ამ სიყვარულზე,
არსება ჩემი – ვარვარებით
ბოლაგს ვუღკანი...

კოსმოსის ზღურბლზე
დაჟინებით ვარსკვლავთა მხმობი
უკუვდექ შენგან,
გავუცხოვდი მონატრებისთვის...

და ანდრომედას ნისლეულ წვივზე,
მეწამული რომ აფეთქდა ნუში,
მოვედი შენთან,
გალაქტიკის უღრანით მთვრალი,
მოხეტიალე პლანეტებთან და
პოეტებთან...

გაანჩხლებული სისხლით ყორანი –
სადამო,

 მკვდრის მზეს წამოიხურავს
და ჩაღამებულ ქალაქის თვალზე –
ფანჯრებში,

 ბრწყინავს ცრემლი –
ნათურა...

გადაფრენილი ღრუბლის ურჩხული
მიიკარგება სივრცის ხახაში –
ქარს მიაქვს,

მიფრენს
და გულს განგაში
მოჰყვება წარსულ გაზაფხულიდან...

ბოლავს
დღისა და ღამის საზღვარი
და ჰორიზონტი ბინდის პროფილით –
წევს დედამიწა

 რულმორეული,
და ვარსკვლავიან ზეცას შეჰყურებს...

მ
უ
წ
ა
ლ

6
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

88 გაზაფხულის მემსჯინე

მ

უ
წ

ს

ღ

ამოიყეფა მიწამ ბალახი –
მინავლებული კოცონები
გაზაფხულის წილ...

ნ

ე
ნ

ა

ე

წ

ა

ძ

ე

და უძინარი ღამეების მუნჯი
კრებული –
გადაჰყოლიან პოეტები
განძარცვულ ქალებს...

გადათქერილი ღრუბლებიდან
მზე ჭიატებს ფერმიბინდული
და ნაზამთრალი ფრთების ქარების...

ფრთები მიპყრია
სხივებუხვი ვერცხლის მთოვარი,
და ჩემში ველური სიხარულით
კოსმიური

ფერი შემოდის...

ჩემი სიმშვიდე რწმენით ბორგავს,
მიპყრია ფრთები...

შორს კი, უსაზღვრო ჰორიზონტი
ძირს,

ძირს ეშვება,

ფრთებქვეშ დრიალით ილეწება
დამფრთხალი ბინდი...

მ
უ
წ
ს
ლ
ნ
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მ

უ
წ

ს

ღ

ნ

ე

ბ

ა

ე

წ

ა

ბ

ე

კივილით შეძრავს განთიადს სული...

დემონურ მზერით ლაჟვარდის სარკე –
გასკდება ზეცა –

ცრემლით –
ნიდაბი...

გაქვავებული სილუეტების უძრავობაში
დამარხულ ვნებას

უპყრია გული,
და ოცნების უსაზღვროება –
მარადიული ცეცხლთან თამაში...

ფრთასისხლიანი ააფრინდა
ცისკრის ფრინველი,

ქედებს,
ღრუბლის უმწეო ფთილა –
ქარის ფიტული, ჰკიდია სივრცეს...

ასტრალური და მომნუსხველი –
დრო უწარსულო –
დახეთქილია ირონიულ ცრემლით
ნიდაბი

და ნაპრალიდან ჟონავს
ყინული...

უბერავს ქარი...

მ
უ
წ
ს
ლ

ნოემბრის ჟრჟოლას –
ბედურების ნერვიულ ჟივჯივს,
ტაქტს ვაყოლებ და
ვუსტვენ „ბოლეროს“...

6
ე
6

სიყმაწვილე –
ოცნებების ეპიდემია გავასხვისე
და ასგზის აღვადგინე,
განცდით წაღვეკილი გალავანი...

ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მისაყვედურეს: საკუთარ ტკივილზე
მინორით ვწერო და კონკრეტულად...

მოკვდავურ ნეკნით
მშობლიური მიწის არჩივმა,
რა ვთქვა კონკრეტული სამყაროზე
ეგზომ ზოგადზე...

ნოემბერია,
მივაბიჯებ და ბედურების
ნერვიულ ჟივჯივს
ტაქტს ვაყოლებ და
ვუსტვენ „ბოლეროს“...

სარკმელზე ლანდი –
 იასამნის თავენება ტოტი,
 ისე კეკლუცობს,
 არ უყვარდეს თითქოს არავინ
 და სინაზეში ისე მაღავს
 ცეცხლის მაგიას,
 როგორც მე ვმაღავ
 ბედისწერით ნაბოძებ წამებს,
 წამებს,
 რომლებიც საუკუნოდ მინდა ვაქციო...

სარკმელზე ლანდი –
 იასამნის ირწევა ტოტი...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 ნ
 ე
 ნ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

მ

უ
წ

ს

ღ

6

ე
6

ა

ე
წ

ა

ძ

ე

მოფრინავდა ყვავი,
შორეული დაჭკნა ყვავილი,
მიიქცა მნათი –
დამსხვრეული ოქროს ზარები...

სადღაა ძილი,
მარმარილო ღუმს უშავესი...

სინათლის ჟამი წარისოცა
და უდაბური
რკინაბეტონის ტყეში მხოლოდ
ვარსკვლავების მტვერი ყვავილობს...

მ
უ
ნ
ს
ღ
6
ე
6
^
ე
ნ
^
ძ
ე

1.

შმაგი წყურვილით ნათელმდინარემ
მიეწია და გაარღვია
მწუხრის ცარგვალი...

მე თქვენ წინ ვდგავარ
და სისხლისფერ ვარდებზე ვფიქრობ –
მარადიული დღესასწაული...

გმრისხანებ,
ვრეკავ საუკუნო გარინდებიდან,
გიახლოვდებით
უცხო ცდომილი,
რომ მოვიხილო თქვენი გრძნობის
მუნჯი ნაპირი
და წავეკილო
ამ მიბჟუტულ შუადამეებს...

2.

აჰა,
დავაგდე ლტოლვა ცისა და
შემოვბრუნდი –
წარმავალობა მოჰქუხს, მძვინვარებს,
თავგანწირული მეხთატეხით
მიექანება...

ბინდში დაფლული მზე მოამტვრევს
ღრუბლების ჯაგნარს
და გარინდებულ მთებს წამლუკავი
აფრთხობს ცეცხლის შორი ბღავილი...

97

მ

უ

წ

ა

ბ

გ

დ

ე

ვ

ზ

თ

ი

ქ

ღ

მ

უ
წ

ა

ღ

ნ

ე
ნ

ა

ე
წ

ა

ბ

ე

ყველა მადლს მიწვდი –
ძალით მაჩეჩებ
და არას ითხოვ ჩემგან,
სამყაროვ...

და დაუნდობელს
და მე,
შენს განმსჯელს,
დედაშვილური დაუინებით მეფერები
და გეშინია
მპარცველური ჩემი ბუნების...

სინაზე შეენის: კვირტს უმწეობის,
ყვავილს ჭკნობის
და ნაყოფს სრულქმნის...

როგორც უეცრად ახდენილ სიზმარს
სივრცის და დროის პირობითობას
აქვს შენი სახე...

ნეიტრონული ფსიქიკით მწამლავს
და ბორიალობს მისტიკის ლანდით
გულიდან გულში ეს საუკუნე,
უოლტ უიტმენ...

მრისხანებ ქვეყნის დასაბამით,
დროში მყუდროობ,
გახელებული
არსებობით უტყვი სამანი...

მ
უ
წ
ა
ღ

მიწა ხარ ჩლუნგი,
თუ იდეის ლურჯი ყვავილი,
მომაშურებდე,
შეშლილობის დღეთა სანაცვლოდ...

6
ე
ბ
ა
ე
წ

რეკავ წარსულით მომავლიდან,
დღე აღმაფრენის,
თუ დღე დაცემის...

ა
ქ
ე

სისხლიან ვარდზე აბოლებულ
მყვირალ დაისებს,
დამის უფერო თაიგულში –
აქრობ მარადის...

მ

უ
წ

ს

ღ

ნ

ე
ბ

ა

ე
წ

ა

ბ

ე

ათვის მოქუფრულ,
ნაზამთრალ ბადებს
და გადასისხლულ დასალიერს
მიფრენს ყორანი...

ჩამოიფერფლა თებერვალი
და თოვლქვეშ თბება
ნისლეულ რულში,
რეკავს ენძელა თეთრი ღამიდან.

მახვილს დააკვდა,
 გაფხრიწა ბინდი,
 სიშორედ იქცა ხომალდების
 მრისხანე ფრთები...

მ
 უ
 წ
 ა
 ლ

განიერდება –
 მკერდში ღმერთის ღვივის
 ყვავილი...

ნ
 ე
 გ
 ა

უამინდობის ოკეანე –
 გადმოსეთქე, სიხარულო
 და სხეულიდან

ე
 წ
 ა
 ქ
 ე

ააღლი,
 წყურვილს გაუთენე
 მაღალი ღამე...

მეფობს ყვითელი –
მდუმარება ფერიცვალების...

ქარი ათროლებს განთიადის
წითელ საკინძეს
და ბედურების ჟივილ-ხივილს
ცეცხლი ედება...

ნისლი გადღევედა,
ლაჟვარდში გადნა
ყვავილების ცა

და ყვავილებით
დილა საყელოაწეული,
ფერმილეული,

ფოთლებს მიდენის,
ჩემ წინ მიხტის
და
მიციალებს...

მ
უ
წ
ს
ლ
ნ
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

მ
უ
რ
ს
ლ
ნ
ე
ნ
ა
ე
რ
ა
ქ
ე

აპრილში
ტყემლის სუნთქვა გაფითრდა,
მოდიდდა ვერე
კლდე დაფერდდა
ვეფხვის ხაველით...

ეს მერამდენედ თავს შემახსენებ –
მადლობელი ვარ
ნაძალადეგ
სიყვარულისთვის...

მზის მოლოდინი გაფერმკრთალდა –
 მთებს ააფრინდა
 ნისლის გუნდები...

მოჭიხვინებენ ველური ხმით
 ფიჭვის ტყეები,
 სავსეა გული
 მთის ყვავილთა ნათელწნულებით...

ააღდი,
 დღეო...
 გაადევნე ცის ტატნობს თვალი
 აღმას მყინვართა ლაბირინთისკენ,
 სად არეკლილი
 ჩემი სიცოცხლე,

გააგებული
 ზეცას შეჰბღავის...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 ნ
 ე
 ნ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

მ

უ

რ

ს

დ

ნ

ე

ბ

ა

ე

რ

ა

ბ

ე

წარმავლობა შევიმოსე
და გულით მომაქვს ქარიშხალი
ცისა და მიწის
უსაზღვრობისა...

რა უძლური ხარ
და უმიზეზო,
ბავშვივით მომდეგ ატირებული
და აცრემლებულს,
საყვარელი წარსული გქვია...

გადითქარუნა ვარდმა მაისი –
ძლივს

სიტყვა დამცდა

სიხარულის და...

შორს მიინაგლა მწუხრში ვარსკვლავი,
შეიფრთხიალა,

მიეძალა,

ცას მიეღია...

გადითქარუნა ვარდმა მაისი...

მ

უ

წ

ა

ლ

ნ

ე

ო

ი

ე

წ

ი

ქ

ე

(სვანური ბალადა)

პროლოგი

ლილეგ, შეივრდომე დამე,
ლილეგ, წაეკიდე ლაუვარდს,
სამსხვერპლოზე ცეცხლი იბადება...

დიდება დღის ნათელს,
დიდება ნადირთ მფარველს,
დიდება, დალ-ბედნიერო.

შურისძიებად რისხვა ხარ ღვთისა,
სიყვარულით შეშლილი ქალი,
რა ფალი ბრძანდები, დედოფალო?

შხარას დუმილი ვნებაა შენი,
წმინდა ტბა სალხინებელია შენი,
შავ კლდეზე გიდგას ოქროს კარავი...

წმინდაა შენი ლალცხატი,
დალოცვილია შენი ბილიკი,
რისხვა სიყვარულით დაითრგუნე...

ცისკრის ვარსკვლავი დაიტოტა,
ურწყი მივდივარ სანადიროდ;
ნასროლს შემოგვედრი მეთხვიარი...

მ
უ
წ
ს
ლ
6
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

1.

ლოცვა აღვუვლინოთ ღმერთებს,
დიდების მოსავეთ შარავანდი...

მ
უ
წ
ს
ღ

დიდება, დალ-ბედნიერო,
დიდების გმოსავს შარავანდი...

ნ
ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ძ
ე

უბედურებაა რჩეულობა,
შიში სიყვარულში გაილევა,
ძნელია დალის სიყვარული...

დალატს ვერ ჰგუობ, დედოფალო.

2.

ბეთქილ, ტოლ-სწორები შეგნატრიან,
ჯიღა დაიმშვენე უკვდავების,
დალი სიყვარულმა დაამარცხა,
კაცით შეიბილწა მოსასხამი.

ღმერთი სიყვარულით ძლეულია,
შიში გულისგულში ჩიავდება,
სიკვდილს უკვდავება გამოსტაცე.

ღმერთი სიყვარულით ძლეულია...

3.

ქალის ცდუნებას ვერ გაუძელი,
მოკვდავმა ქალმა გაგახელა,
ნასროლი გქონდა აუმცდარი,

ქალის სიყვარულმა გაგახელა...

111

დალი სასტიკია დალოცვილი,
მრისხანე ღრუბლები წამოშალა
ნაპრალში კივის ქარიშხალი,

მ
უ
წ
ს
ლ

დალი სასტიკია, ბედნიერი.

6

4.

დალატით რა მტერი გაიჩინე,
ბეთქილ, დაეხსენ ნადირობას,
გულში ჩაიმარხე სატევარი,

ე
ბ
ა
ე
წ
ა
ქ
ე

ვოი, რა მტერი გაიჩინე...

ქალის სიყვარულმა დამავიწყა,
ღმერთის საიდუმლო გავატანე...

ქალის სიყვარულმა დაგავიწყა,
სიცოცხლე ქარებს გაატანე...

დალი რისხვაა აუმცდარი,
კლდეზე მზიან დღეს დაგიღამებს,
ბეთქილ, რა წერამ აგიტანა,

ბეთქილ, ნადირობას დაიღამებ...

5.

თეთნულდს ელვა ცარგვალს ამხობს,
 ღრუბლებს ცეცხლის ფთილა ცვივა,
 დაილოცოს, მზისსახიან
 დალის მშვილდ-კაპარჭი შვენის.

მ
 უ
 რ
 ს
 ლ

6
 ე
 ნ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ

რძის მდინარე მიხევეხეობს,
 მყინვარს მოსავეს თალხი ნისლი,
 არ წააგო, ბეთქილ, თავი,
 განერიდე ჯიხვთა ხოცვას...

6.

მზის ყვავილი გადიშალა,
 ერთის ნაცვლად მოჰკალ ასი,
 მგლის მუხლი გაქვს დაუმცხრალი...

მზის ყვავილი გაიშალა...

დალის რისხვა კლდეებს არღვევს,
 ნაპრალები ჩამოხერგა,
 ჩამოშალა ჯიხვის რქებმა.

დალის რისხვა კლდეებს არღვევს...

7.

ვოი, ვო, გულქვარო დედოფალო,
 უგულოდ შეიყვარე კაცის შვილი,

ვოი, ვო, გულქვაო დედოფალო,
უგულოდ შემიყვარე კაცის შვილი...

113

მყინვარები ვერცხლით დაგიფერავს,
ხევეები ჰყეფენ და გდარაჯობენ.
მაინც ავია კაცის თვალი,
იქნებ უნებურად გაგთვალა...

მ
უ
წ
ს
ლ

ნისლის პირბადეს დაატარებ,
ბილიკზე მოცურავ ღრუბელი,
ზვავმა ქვის ფარდა გადასწია,

ნ
ე
ბ
ა
ე
წ

ვოი, რა უეცრად გადასწია...

ა
ქ

ვოი, ვო, მომწყდარა ბეთქილი...

ე

8.

ადარც ცოლი გიშლის ლოგინს,
ადარვის შურს შენი მკლავი,
ყვავმა ხორცზე ინადიმა,
ორბებს დარჩათ თეთრი ძვალი...

ნატვრით ნასროლი ამიყვავე,
თვალცეცხლა ჯიხვი მოგიკალი,
აუგს რიდასთვის შეგბედავდი.

ნატვრით ნასროლი ამიყვავე...

ღალატი დამწამე, დედოფალო,
არწივებით მოქუფრე ცარგვალი,
ნამქერით უფსკრულები ჩააღამე.

გული სასტიკი გქონია...

თვალებით ელვა დაარისხე,
მზის დაღალებში მზე დამარხე,
უღვთოდ გამწირე, დედოფალო...
გული სასტიკი გქონია.

ნისლი ხევდახევ მიჩუნჩუნებს,
ზეაემა მძლია და წარმიტანა,
შენმა უგულობამ წარმიტანა.

მშვიდობა დალ-ბედნიერო!

ელვამ ბინდი აამტვერა,
 ცოფიანი აჰყვა ტანი –
 ნახტომი აქვს ვეფხვზე სწრაფი,
 კვალი –
 შავი ცისარტყელა...

მთებს მრისხანე კლანჭი გაჰკრა,
 კლდე გაფხრიწა და ცა ლეწა –
 ცეცხლმა წითლად გადაფერა
 ცის და მიწის შესაყარი...

მ
 უ
 რ
 ა
 ლ
 6
 ე
 გ
 ა
 ე
 რ
 ა
 ქ
 ე

საჩივრი

წყურვილის სათავე.....	7
სიყვარულის მისტერია.....	8
შეცნობის ზღვარი.....	9
წვდომის სურნელი.....	10
გამოცხადება.....	12
იდილია.....	14
თაფლის მდინარე.....	15
ქალი, ვით თოვლი.....	16
აისი.....	18
უჭკნობი ყვავილები.....	20
პორტრეტი – ნინო.....	22
ბარიერი.....	23
იასამანო.....	25
პოეტური განზომილება.....	26
სამანი – თოვლი.....	27
აფროდიტას სამსხვერპლოსთან.....	28
მთვარის მოქცევა.....	29
* * *გამოზაფხულდა.....	31
მარადისობის ფეიერვერკი.....	32
მწუხრი.....	35
აპრილი თოვლში.....	36
თოვლი.....	37
კაქტუსის ყვავილი.....	39
სხვა რაღა გითხრა.....	40
ზარების დუმილში.....	41
ვიტრაჟი.....	42
სადამოს ალკოჰოლი.....	43
კარმენ.....	44
ფიქრის გადაფრენა.....	45

მიღვეადი რხევები.....	46
ჩემი ლოცვა.....	47
თანაგანცდა.....	48
წვიმის ხანძარი.....	49
მიახლოება.....	51
თოვლის ნაცარი.....	53
გამოღვიძება.....	55
გარეუბანი.....	56
გაზაფხულზე.....	57
პოლუსები.....	60
ფერთამეტყველების ექსპრესია.....	62
ათინათი.....	63
მიმოქცევა.....	64
ჯანდი.....	65
მაშინ.....	66
აღსარება.....	67
ქვიშის საათი.....	68
ხსოვნის სარკმელში.....	69
გულის დუმილი.....	70
თოვს.....	71
ღამე და თოვლი.....	72
შენი დაკარგვის შიში.....	73
ფოთოლცვენა.....	74
თმენის ორბიტა.....	75
ჩემო დედოფალო.....	76
მეუღლეს.....	77
აგვისტო.....	78
სინათლის ზღვარი.....	80
დაისის სარკმელში.....	82
სინუსოიდა.....	83
ბოლო აკორდი.....	84

ცარგვალის ნიჟარაში.....	86
განწყობილება	87
გაზაფხულის მემატიანე	88
მზის ხომალდი.....	89
იალკიალი	90
და მაინც.....	91
მონოლოგი.....	92
შედარება	93
ეტიუდი	94
უდაბნო.....	95
მაჟორი	96
უოლტ უიტმენ	98
იდეა – ფიქსი.....	99
აკორდი.....	100
***მახვილს დააკვდა	101
***წითლად მიჰღებავს	102
შემოდგომის მრავალწერტილი	103
გაზაფხული ვერეს ხეობაში	104
შოვი.....	105
დრო და სივრცე.....	106
წუთი – სოფელი.....	107
ზენიტი	108
დალი და ბეთქილი.....	109

მუწად ნედიერძე

ოთვლი,

დასჯილი

ჭაეროვნები

თბილისი, 2011